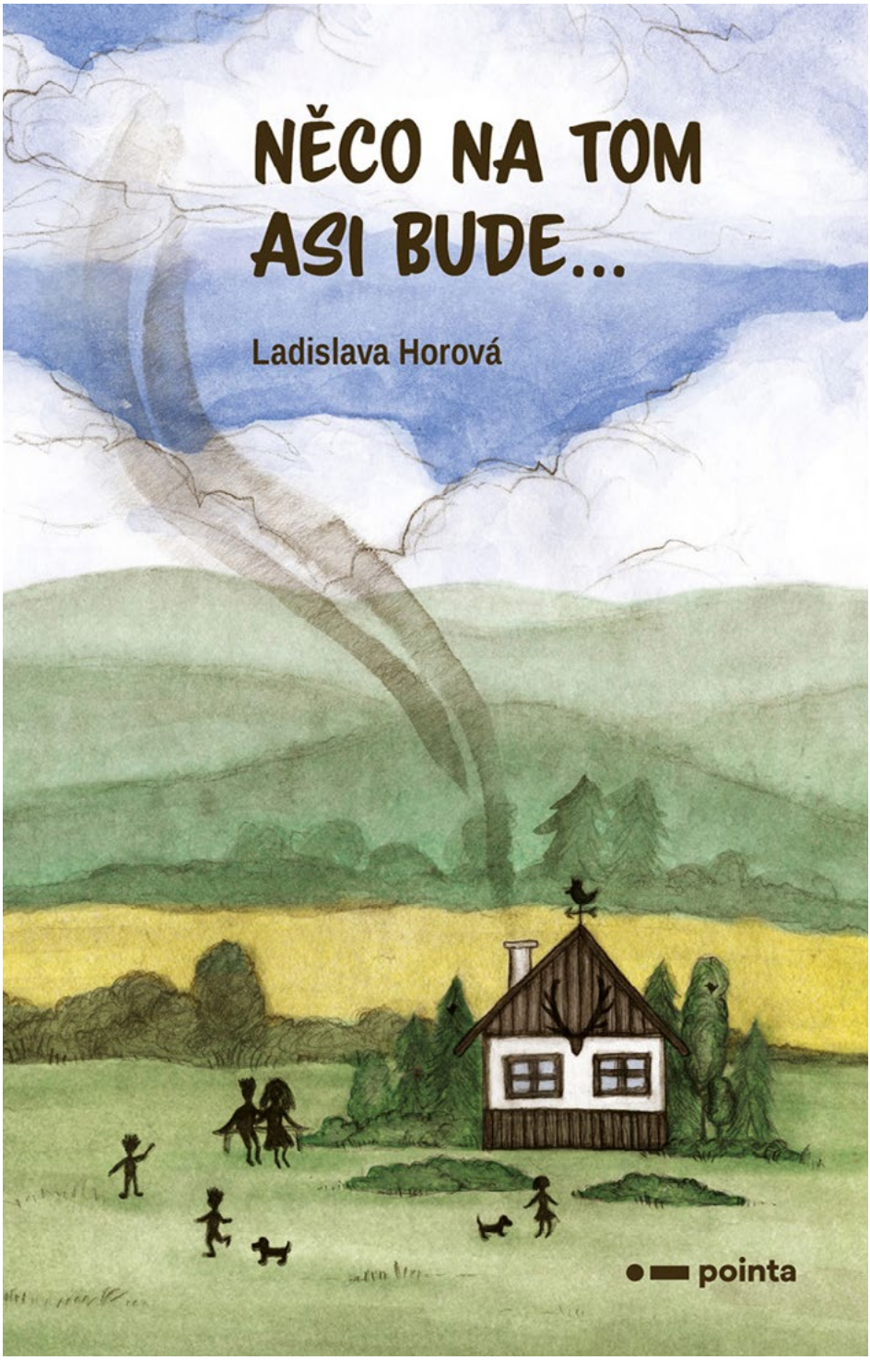
NĚCO NA TOM ASI BUDE...

Ladislava Horová

pointa

Něco na tom asi bude...

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ladislava Horová
Něco na tom asi bude... – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

NĚCO NA TOM ASI BUDE...

Ladislava Horová

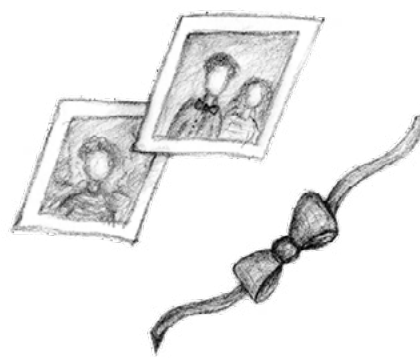

NĚCO NA TOM ASI BUDE...

Ladislava Horová

pointa

2022

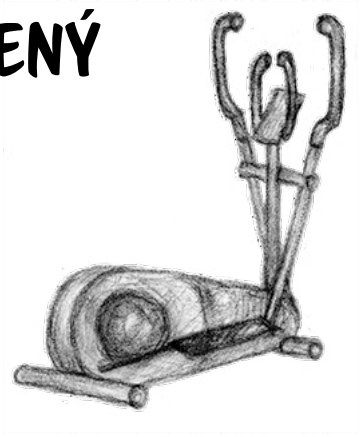
Věnováno naší lidské
i psí rodině a kamarádům.

Bez vás bych neměla o čem psát...

ZNOVUOBJEVENÝ TRENAŽÉR

Síla Facebooku je neuvěřitelná. Dlouho jsem se rozmýšlela, jestli se mám do virtuálního společenství také přidat. Nemohla jsem uvěřit tomu, jak moc někteří lidé touží sdílet s ostatními snídani, oběd, večeři nebo první zoubek svého dítěte. Postupně jsem se ale i já začala prostřednictvím fotografií a krátkých videí dělit o naše zážitky.

Díky mému technickému antitalentu (neznalá věci jsem si totiž svůj profil nastavila jako veřejný) se mohla široká veřejnost dozvědět, že pracuji v mateřské školce a kromě krocení zbytku rodiny se věnuji psaní knížek, klavírnímu preludování nebo drátování andělů pro štěstí. Musím ovšem uznat, že při hledání dávno ztracených známých a přátel je drbna jménem Facebook ideální.

Snad jen díky tomu může naše třídní předsedkyně i po uplynutí čtvrtstoletí svolat absolventský sraz bez mrknutí oka a s vtipem sobě vlastním. Usmívám se při vzpomínkách na naše psí kusy. Obzvlášť při oslavách zdárně zvládnuté maturity jsme o sobě daly vědět celým Drahovicím. Jó, Vary... Divím se, že na nás místní občané nepřivolali hlídku pro rušení nočního klidu. Přiznávám,

že se s děvčaty ráda uvidím. Naše děti už dávno nejsou žádná mimina a plakat pro mě nebudou. Naopak. Virtuální realita čím dál častěji odvádí jejich pozornost do nebezpečné dálavy. Snažíme se sice o jakousi regulaci času stráveného koukáním do displejů, ale i tak je to alarmující. Patnáctiletá Dominika si šeptává s kamarádkami na „skajpu" něco strašně tajného a její dvanáctiletý bratr Dan hraje se spolužáky tankovou hru. Jeho hlasité výlevy mívají nevídanou intenzitu. Hlášky typu „Kámo, dělej, nebo mě zase zabijou" už skoro nevnímám. Několikrát se stalo, že v zápalu hry přitvrdil. To už mi pak nezbylo nic jiného než vyhodit v jeho sektoru pojistky. Nalezení správného jističe nezabralo mnoho času. Při třetím pokusu se domem ozvaly zoufalé výkřiky a bědování: „Co se to stalo? To snad ne? Spadlo mi spojení!"

Můj manžel Svatopluk mě jednou nachytal smějící se u elektrické skříňky.

„Jsi hrozná matka," pokyvoval hlavou, ale bylo vidět, že se mu můj nápad zamlouvá.

Osmiletý Sváťa zatím propadl „jen" hře, v níž může cválat s koníky nebo skákat přes překážky. I tady nás ale překvapilo, jakým lišáckým způsobem lze z dobráckých rodičů tahat peníze. Například když má koník narozeniny, může mu jeho malý majitel koupit něco na přilepšenou. Nejde ale jen o nějakou tu mrkev... V nabídce jsou rovnou nová sedla i s mašlemi do hřívy – a dívejte se na vyčítavý výraz v očích dítěte, když jeho koník všechno nutně potřebuje. Při doplňování zásob spolu mohou chovatelé hovořit. Otevírám dveře dětského pokoje. Po hlase poznávám Marcelku ze Svátíkovy třídy, ale nezdá se mi, že by děti řešily nákupy.

„Taky se díváš na Vyprávěj?" vyzvídá Marcelka. Nastává krátké ticho.

„Nedívám. To je holčičí seriál," slyším Svátíkův hlásek.

„Nene. Náš táta kouká taky. Ale je to hrozný..." Nastává odmlka. Nemohu se dočkat, až se dozvím pravý důvod Marceliny zloby.

„A co je hrozný?" vyzvídá Svátík.

„No ta jedna holka tam chodila nejdřív s Vašíkem, pak s ještě jednim, ale ten si ji nechtěl vzít a teď je zase s Honzíkem. To je hrozná coura!" ukončuje holčička a já mám co dělat, abych zůstala potichu. Po špičkách odcházím do kuchyně. Svatopluk si pročítá nový Svět motorů.

„Tohle by ti slušelo, mamko," tetelí se nad žabičkově zelenou fábií.

„To určitě," kroutím hlavou. Dělá mi to schválně? Nemám nic proti zeleni spojené s povoláním hajného, ale nevidím jediný důvod, proč by měl mít podobný kabátek i můj automobil. Kdepak... Je čas se po dlouhé době zase trochu socializovat.

Rodina se beze mě zkrátka pár dní obejde. Začínám se těšit. Hned po obědě potvrdím svoji účast.

Sraz v Karlových Varech. Není to tak dávno, co jsme tam byli se Svatoplukem na relaxačním víkendu. Byl fajn i přes deštivé počasí. Trochu nás sice ve wellness hotelu zarazil poplatek za nepoužité župany, ale proč se zabývat maličkostmi. Před deštěm jsme se tehdy schovali v uzoučkém průchodu. Mohlo to být romantické, kdyby stejný nápad neměla skupinka japonských turistů. Jeden z nich při úprku za ostatními tak zbrkle otevřel deštník, že mi div nevystřelil oko. Zrak mi tehdy zachránily brýle.

Při procházce městem nám nešlo do hlavy, kolik výloh zdobí prošívané bundy a kabáty, ačkoli letní prázdniny byly v plném proudu. Změnilo se tam toho na můj vkus až moc. Rapidně ubylo česky hovořících obyvatel. Zato přibyly vozy tažené uštvanými

koníky. Mít tu moc, vypráskala bych rozteklé turisty ze sametových sedaček. Koně bych pak vypustila na voňavé louky.

Město je hezké, a i když je mi čím dál cizejší, nevidím žádný důvod nesejít se po letech v tamní hospůdce.

Tak jako každé ženě mi jako první problesklo hlavou: Co si vezmu na sebe? Možností není mnoho. Po narození dětí jsem svoje proporce omlouvala hormonální nerovnováhou organismu. Nyní sice také trpím nerovnováhou, ale leda tak nutriční. Ne že bych neměla snahu s tím něco dělat. Má touha po vysněných křivkách došla tak daleko, že jsem přibližně tři měsíce jezdila k výživovému poradci až do Plzně!!! Kdo mě dobře zná, ten ví, jak nerada opouštím klid našeho lesa. Neshodli jsme se ale téměř na ničem. Zakazoval mi pít pivo i víno a ošklíbal se nad mojí spotřebou pečených brambor. Zhubla jsem tehdy asi dvě kila, ale s mojí psychikou to šlo z kopce. Teď mám motivaci jako hrom. Nechci přece, aby se mě spolužačky lekly už ve dveřích. Vzpomínky se rychle vracejí. Na základní i střední škole jsem vynikala v atletických disciplínách. Při nedávné návštěvě u rodičů mi maminka slavnostně předčítala moje umístění na diplomech z rozmanitých závodů. Například za první místo ve schodoběhu. Byl to pořádný kopec. Startovalo se u místního konzumu, takže o diváky nebyla nouze. Pár běžců na širokých schodech popadalo. Krvavá kolena ale za ten adrenalin stála. Na základce to byly krásné časy. Mohla jsem jíst víc než taťka. Naši to nijak zvlášť neřešili. Na rozdíl od strejdy.

„Žereš víc než naši lupeni," poznamenal jednou při obědě. Lupeny myslel své dva dospívající syny.

„A co jako?" utrousila jsem tehdy při dojídání devátého knedlíku.

V závěru druhého ročníku jsem se začala žensky zaoblovat. Nezapírám, že v jistých partiích to bylo přínosem – ňadra

i zadeček jsem do té doby při sprchování jenom marně hledala. Všechno ostatní bych však s klidným srdcem oželela.

Mám jasný cíl. Budu si to zapisovat. Chvíli si prohlížím svou novou chytrou váhu. Mám strach, aby mě nepřechytračila. Včera večer jsem ji slavnostně seznámila s chytrým telefonem, takže teď jsou na mě dva. Bosá našlapuji na chladivou bílou desku, ale nedívám se. Chvíli tak postávám s křečovitě zavřenýma očima. Možná bych se mohla zkusit ještě jednou vyčůrat… Zvedám bradu a vydechuji přebytečný vzduch. Zvuk telefonu mi oznamuje, že už mě ti dva zvážili i změřili. Opatrně na ta čísla mžourám. Svět se zbláznil. Jak jinak si mám vysvětlit, že jsem se během dvou let vykrmila o rovných osm kilogramů?! Telefon mě informuje o podrobnějších hodnotách… Není to dobré. Hodnota BMI spolu s metabolickým věkem mi sráží zbytek sebevědomí. Těší mě snad jen procento svalové hmoty a na tom hodlám stavět. Přecházím z koupelny do obýváku, abych se ujistila, že baterie v displeji mého trenažéru ještě nezkorodovaly.

Utírám prach z nášlapů i z madel. Tak ne, tohle spraví jedině vysavač. V okolí žaludku cítím příjemné mravenčení. Podobně jako při každé životní výzvě. Protahuji zkrácené šlachy, abych už za chvilku šlápla do pedálů.

„Pro dnešek budou čtyři kilometry až do aleluja," mumlám si zadýchaně po zdolání první stovky metrů. Pouštím si televizi. Třeba mi to při sledování Kluků v akci rychleji uteče. Začínám mít hlad.

Do místnosti zvědavě nahlíží Dominika. Po odhalení důvodu mého přerývaného funění odchází do svého kutlochu. Postupně do obýváku nakukují všichni členové naší rodiny. Štěstí že nás není víc.

„Nezapomeňte zavolat psy!" pokřikuji za nimi, ale nehnětvám se. Jejich vykulené výrazy jim nemohu mít za zlé. Teď už

celá rodina ví, že zase sportuji. Aspoň to nemusím vysvětlovat každému zvlášť. U čtvrtého kilometru uznávám, že by nebylo od věci krapet poupravit dosavadní jídelníček. Hodně se teď píše o nízkosacharidové dietě, ale jak někdo může přežívat bez pečených brambor? Přepínám stroj na úroveň číslo dvě a jako bonus běžím pátý kilometr. Jsem na sebe patřičně hrdá. Když nepolevím, výsledky se jistě brzy dostaví. Cítím se vařenější než kotleta na obrazovce.

Vlažná sprcha se sice zpočátku jeví jako šílený nápad, ale po pár minutách tělo přivyká.

Už žádné bahnění v horké vaně. Vycházím z koupelny s pocitem vyhrané bitvy. Napadá mě, že bych si mohla koupit fitness hodinky. Viděla bych na vlastní oči, kolik kroků za den nachodím. Hned zítra se podívám na internet. Kamenné obchody většinou navštěvuji jen kvůli nákupu akutně chybějících potravin.

Z televizoru zní znělka našeho oblíbeného seriálu. Při pohledu na konferenční stolek jihnu. Svatopluk připravil pohoštění, které se nedá ignorovat. Můj oblíbený merlot z místní vinotéky. A sýrové tortilly doplněné dipem z pálivých papriček.

„Chilli je dobré při spalování tuků, mamko," ujišťuje mě Sváťa v obavě, že bych mu mohla dát košem.

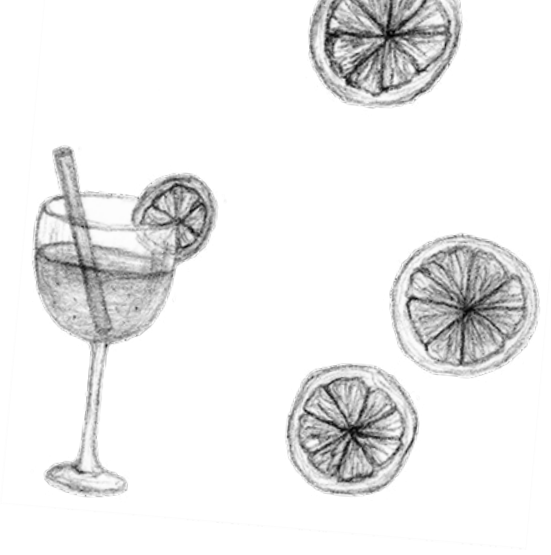
Trochu se ve mně perou pocity, ale ne nadlouho. Přiťukáváme si na zdraví, v naprosté harmonii těla i ducha.

„Zítra poběžím osm kilometrů," oznamuji sobě i manželovi při vylizování prázdné mističky.

Další dny skutečně svá předsevzetí plním. Po třech týdnech jakž takž snesu pohled na své obnažené tělo. Nevěřila bych, co dokáže pravidelný pohyb. Tedy věřila, ale už jsem to pozapomněla.

„Dobrý, mami," pokyvuje hlavou Domča. Její ženské uznání mě těší dvojnásob. Jen aby to stačilo. Ve skříni visí šaty, které zatím nezažily premiéru. Koupila jsem je ve slevě, a protože jsem děvče spořivé a cena byla více než přijatelná, odpočívá jejich věrná kopie v šuplíku mezi spodním prádlem. Ano, koupila jsem si dvoje stejné šaty. To je další důvod, proč bych se do nich tak ráda vešla. Samy o sobě jsou sice elastické, ale coby módním doplňkem disponují úzkým páskem. Po zapnutí se to pak podivně krabatí a nadouvá. Snad kdybych zvládla pár hodin nedýchat, ale nejsem žádná akvabela. Zítra si je zkusím a uvidím. A objednám si ty hodinky!

TŘÍDNÍ SRAZ

„Máš krásný šaty," šťouchá do mě Jiřina. Ani práce kadeřnice nepřišla vniveč a já jsem tak mohla vyrazit do velkoměsta s dobrým pocitem. Jízdu autobusem všem pasažérům zpestřila podnapilá žena důchodového věku. Nějak se nemohla smířit s informací, že jízdné podražilo o dvě koruny. Vykřikovala směrem k řidiči, že se na to ještě podívá, a pak předstírala, že s někým dlouze telefonuje. Nejspíš s ministrem spravedlnosti.

Po třech zastávkách nasupeně vystoupila. Další cesta se tak stala nudnou a nezajímavou. Kdysi jsem po téhle trase každý den jezdívala spolu s dalšími studenty na střední školu. Stávalo se, že doma na učení nějak nezbýval čas. Mnoho z nás tak spoléhalo na dohánění učiva v ranním autobuse. Jaké bývalo naše rozhořčení, když řidič při výjezdu ze zastávky zhasl světla.

„Ty jó..., zase na to nevidim," ozývalo se ze zadních řad. Zhasínací úchylku měl jeden a ten samý řidič, takže brzy nemohlo být pochyb o jeho poťouchlosti.

To pak bylo o nervy a já se modlívala svojí zvláštní vymyšlenou modlitbu, ač jsem převážně ateista.

Vracím se do reality. Za chvíli vystupuji. Vyhlížím známou tvář.